

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 60/2010-124

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. T., t. č. vo väzbe, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 3 T 25/2009 z 11. októbra 2009 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 343/09 z 3. novembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. T. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2009 doručená sťažnosť J. T., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaniami doručenými 4. januára 2010, 7. januára 2010, 18. januára 2010, 19. januára 2010, 25. januára 2010 a 2. februára 2010, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 25/2009 z 11. októbra 2009 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 343/09 z 3. novembra 2009.

Z obsahu sťažovateľových podaní vyplývalo, že namietal neústavnosť rozhodnutia okresného súdu, ktorý ho vzal do väzby, a krajského súdu, ktorý toto rozhodnutie potvrdil, s odôvodnením, že vo veci rozhodoval sudca v rozpore s rozvrhom práce, že nedostatočne zistil skutkový stav vo veci, že neprihliadol na jeho osobu z objektívneho pohľadu. Tvrdil ďalej, že súdy porušili zákon v tom, že nezohľadnili skutočnosť, že väzba môže byť nariadená len v mimoriadnych prípadoch, čo sa však jeho netýkalo, takže v konečnom dôsledku súdy postupovali v rozpore s jeho ústavnými právami. Z toho dôvodu proti uvedeným rozhodnutiam súdov podal dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), o ktorom ešte v čase podania sťažnosti ústavnému súdu rozhodnuté nebolo. Z obsahu jedného z podaní vyplývalo, že okresný súd vo veci už meritórne rozhodol 19. novembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 25/2009, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným z trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a odsúdený na trest odňatia v trvaní 10 mesiacov nepodmienečne. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Ukladá Krajskému súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5 To 343/09 pre osobu: J. T. ... z väzby prepustiť na slobodu, pretože väzba a vyššie s ňou spojené rozhodnutia nemajú právne relevantnú oporu a podklad v § - zákona č. 301/2005 Z. z. Tr. poriadok a najmä nemajú oporu v Ústave Slovenskej republiky pretože sú v zjavnom rozpore s princípmi právneho štátu zakotvenými v článku: 1 ods. 1 veta prvá a nasl. text a význam Ústavy Slovenskej republiky.

Okresnému súdu a v Žiari nad Hronom a Krajskému súdu v Banskej Bystrici spoločne ukladá povinnosť uhradiť trovy právneho zastúpenia oprávnenému zástupcovi v zmysle a podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta zákonnosť a následne aj ústavnosť rozhodnutí okresného súdu sp. zn. 3 T 25/2009 z 11. októbra 2009 a krajského súdu sp. zn. 5 To 343/09 z 3. novembra 2009.

Podľa citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna.

Sťažovateľ na ochranu svojich onáčených práv proti namietaným rozhodnutiam využil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie – ktoré podal najvyššiemu súdu.

Ústavný súd zistil, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu o dovolaní najvyšším súdom ešte rozhodnuté nebolo.

Platná právna úprava Trestného poriadku v súčasnosti umožňuje domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich základných práv v rámci ďalšieho konania pred najvyšším súdom. V tomto konaní môže sťažovateľ uplatniť všetky svoje námietky proti rozhodnutiu okresného súdu a krajského súdu, pretože v právomoci dovolacieho súdu je posúdenie všetkých relevantných skutkových a právnych okolností prípadu. Ako primárny ochranca ústavnosti viazaný čl. 152 ods. 4 ústavy (výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou) je najvyšší súd v rámci dovolacieho konania oprávnený a zároveň povinný dbať na ochranu základných práv účastníkov konania vrátane ústavne súladného výkladu a aplikácie relevantných opravných noriem vzťahujúcich sa na daný prípad. Za daných okolností nie je daný ústavný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v právnej veci sťažovateľa do právomoci všeobecného súdu.

Opačný postup by navyše viedol k ústavne neakceptovateľnej situácii, keď by skutkový stav podstatný na rozhodnutie zároveň zisťovali a následne vo veci rozhodovali paralelne dva sudy.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2010